

பாரம்பரியம் ஒன்று எப்போது மோசமாக இருக்கிறது?

மாத். 15:7-20; மாற். 7:6-8; 14-23,

ஒரு ஆழ்ந்த கண்ணோட்டம்

முந்திய பிரசங்கத்தில் நாம், “பாரம்பரியம்” என்ற வார்த்தை “கையளிக்கப்பட்ட விஷயங்கள்” என்று அடிப்படையாக அர்த்தப்பட்டது என்று கற்றோம். இது தேவனிடத்திலிருந்து கையளிக்கப்பட்டவற்றை குறிப்பிட [வும்] முடியும், ஆனால் இது வழக்கமாக மனிதர்களிடத்திலிருந்து கையளிக்கப்பட்டவற்றையே குறிப்பிடுகிறது. ஒரு பாரம்பரியமானது மனிதர்களிடத்திலிருந்து தொடங்கியது என்ற உண்மையே அதைத் தானாகவே மோசமானதாகி விடாது. ஆயினும், மத்தேயு 15 மற்றும் மாற்கு 7 ஆகிய அதிகாரங்களில் இயேசுவின் பலமான வார்த்தைகள், மனிதருடைய பாரம்பரியங்கள் தவறானவைகளாக, மிகவும் தவறானவைகளாக இருக்க முடியும் என்ற கருத்தில் சந்தேகம் எதையும் விட்டு வைக்காது இருக்கின்றன. ஒரு பாரம்பரியம் மோசமானதாக உள்ளதா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு நமது வேதபாடப் பகுதிகள் குறைந்தது மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கின்றன. முதலாவதை நாம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடினோம்: ஒரு பாரம்பரியமானது தேவனால் விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கட்டளையை மீறுகிறபோது அந்தப் பாரம்பரியம் மோசமானதாக உள்ளது.¹ மற்ற இரண்டையும் நாம் இந்த எடுத்துரைப்பில் பரிசோதனை செய்வோம். நாம் அவ்வாறு செய்கையில், நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தன்னைத்தானே சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்வோம் (2 கொரி. 13:5)!

ஒரு பாரம்பரியமானது² மற்றவர்களைக்
கட்டுவிக்கும்போது அது மோசமானதாக உள்ளது
(மத். 15:7-9; மாற். 7:6-8)

கிறிஸ்து பரிசேயர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, அவரது

வார்த்தைகள் மிகவும் கூர்மையாயின: “மாயக்காரரே, உங்களைக் குறித்து: ‘இந்த ஜனங்கள் தங்கள் வாயினால் என்னிடத்தில் சேர்ந்து, தங்கள் உதடுகளினால் என்னைக் கணம்பண்ணுகிறார்கள்; அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத் தூரமாய் விலகியிருக்கிறது; மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்து, வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள்’ என்று ஏசாயா தீர்க்கதிரிசி நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான்” (மத். 15:7-9). இந்த மேற்கோள் ஏசாயா 29:13ல் இருந்து வருகிறது. அந்த வசனப்பகுதியில், தீர்க்கதிரிசி தமது நாட்களில் இருந்த மாயக்காரர்களைக் கண்டனம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தார். ஏவுதல் பெற்ற அந்த வார்த்தைகள் இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த மதத்தலைவர்களுக்குத் தக்கவகையில் பொருந்துவதாக இயேசு கூறினார்.

ஏசாயாவின் வார்த்தைகளில் இருந்து பல்வகையான முக்கிய பாடங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்: “உதட்டளவினால் செய்யும் ஆராதனை” போதுமானதாக இருப்பதில்லை; கர்த்தருக்கு நாம் கீழ்ப்படிதல் என்பது இருதயத்தில் இருந்து வரவேண்டும் (மத். 22:37; ரோமர் 6:17; எபே. 6:6; கொலோ. 3:16; 2 கொரி. 9:7). நமது ஆராதனை, இருதயத்தினால் தூண்டப்படாததாகவும் பரலோகத்தினால் அங்கிகரிக்கப்படாததாகவும் இருந்தால், அது “வீணானது” (வெறுமையானது³) என்று நாம் கண்டுள்ளோம். நமது தற்போதைய கலந்துரையாடலில், நான் இந்த மேற்கோளின் கடைசிப் பாகத்தின்மீது கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன்: அவர்கள் “மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்தார்கள்.” அவர்கள், “மனுஷருடைய கற்பனைகளை, தேவனுடைய உபதேசங்கள் என்று” போதித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள் என்பதைச் சந்தர்ப்பப் பொருள் தெளிவாக்குகிறது. பரிசேயர்களுக்குப் பாரம்பரியங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்ததுபோல், அவைகள் கர்த்தருடையவைகளாய் இராமல், மனிதர்களின் போதனைகளாய் இருந்தன என்பதைப் புரியவைக்க வேண்டும் என்று இயேசு விரும்பினார்.

அவைகள் கட்டளைகளாய் இருப்பதுபோன்று பாரம்பரியங்களினால் கட்டுவித்தல்

பரிசேயர்கள் ஒவ்வொரு உணவுக்கு முன்பாகவும் தங்களின் விரிவான சடங்காச்சாரக் குளியலை மேற்கொண்டதற்காகக் கிறிஸ்து அவர்களைக் கண்டனம் பண்ணினாரா? இல்லை, அவர்கள் அறிவிற்கு ஏற்புடைய தல்லாத சடங்குகளில் நேரத்தை வீணாக்க விரும்பினால், அது அவர்களின் வேலையாயிருந்தது. பரிசேயர்களின் நடைமுறைகளுக்காக அல்ல, ஆனால் அவர்கள் அந்த நடைமுறைகளைக் கொண்டு பிறரைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்ததின் காரணத்தினாலேயே இயேசு அவர்களைக் கண்டனம் பண்ணினார். அவர்கள் தங்கள் பாரம்பரியங்களை தெய்வீகக் கட்டளைகள் என்ற அளவுக்கு உயர்த்தி இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களின் பாரம்பரியங்களை மனிதர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று போதித்திருந்தார்கள். அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறிய எல்லாரையும் அவர்கள் கண்டனம் பண்ணினார்கள். இரண்டாவது கோட்பாட்டை நாம் பின்வருமாறு

சொல்லமைப்போம்: ஒரு பாரம்பரியம் மற்றவர்களைக் கட்டுவிக்கும்போது அது மோசமானதாக உள்ளது.

அப்படிப்பட்டதொரு நடைமுறையானது குறைந்தபட்சம் கொள்கையளவிலாவது தவறானதாக உள்ளது என்பதை ஒவ்வொருவரும் காண முடியும். ஆண்டுகளினூடாக, எனது குடும்பத்தார் விடுமுறைகள் மற்றும் பிற வைபவங்கள் ஆகியவை பற்றித் தங்களுக்கே உரித்தான (தனிச் சிறப்பான?) பாரம்பரியங்களை வளர்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். நாங்கள் இவற்றை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கின்றோம், இவைகள் நாம் யார் என்று விளக்கப்படுத்த உதவுகின்றன. ஆயினும் நாங்கள் இவற்றை மற்றவர்கள்மீது கட்டுவிக்க முயற்சி எதையும் மேற்கொள்வதில்லை. எங்கள் குடும்பப் பாரம்பரியங்களை மற்ற வீட்டார்கள் கடைப்பிடிப்பதில்லை என்பதற்காக அவர்களைக் கண்டனம் பண்ணுதல் என்பது, குறைந்த பட்சமாகக் கூறினால் கேலிக்கு இடமானதாக இருக்கும்.

நமது மதரீதியான பாரம்பரியங்களை மற்றவர்கள்மீது திணித்துக் கட்டுவித்தல் என்பது தவறாக உள்ளது என்று இயேசு தெளிவாகப் போதித்தார். இந்தக் கொள்கையை நாம் நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிக்கும் போது, முரண்பாடு எழுகிறது. மக்கள் “விஷயங்களை எப்போதும் செய்வதுபோல் செய்வதில்” இயல்பாகவே அதிக ஆறுதலை/வசதியைக் காண்கிறார்கள், நாமும் அதுவே செய்யப்பட வேண்டிய வழி என்று நினைக்கச் சாய்கின்றோம். இருந்தபோதிலும், மாற்றப்பட முடியாதவை (தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அவரது சித்தம்) மற்றும் மாற்றப்படக் கூடியவை (அவரது சித்தத்தைச் செயல்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய செய்முறைகள்) ஆகியவற்றிற்கு இடையே ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

ஆராதனை வட்டத்திலிருந்து விவரிப்புகள் மனதிற்கு வருகின்றன;⁴ நான் பிரசங்கித்துள்ள பெரும்பான்மையான சபைகள் பாடல் புத்தகங்களைக் கொண்டுள்ளன. எனவே, பாடல்களை ஒளித்திரையில் இட்டுக் காண்பிக்கும் சபைகளை நாம் கண்டனம் பண்ண வேண்டுமா?⁵ நான் ஆராதித்துள்ள இடங்களில் எல்லாம், ஞாயிறுகாலை ஆராதனையில் பிரசங்கம் ஒரு பாகமாக இருத்தல் என்பது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. ஒரு ஞாயிறுகாலை ஆராதனையை பாடல்கள், ஜெபங்கள் மற்றும் கர்த்தருடைய பந்தியை ஆசரித்தல் பற்றி மையங்கொண்ட வேத வாசிப்பு ஆகியவற்றையே முதன்மையாகக் கொண்டு நடத்துதல் என்பது தவறானதாக இருக்குமா?⁶ நான் இணைவு கொண்டுள்ள சபைகளில் ஞாயிறு மாலை ஆராதனை சபைகூடியரும் கட்டிடத்தில் நடைபெறுகின்றது. இன்னொரு சபை ஞாயிறு மாலை ஆராதனையை வீடுகளில் நடத்த முடிவு செய்தால், அது வசனரீதியானதல்லாமல் இருக்குமா? “இது நடைமுறைக்குரியதா?” என்று நான் கேட்கவில்லை, “இது வசனரீதியற்றதா?” என்றுதான் நான் கேட்கின்றேன்.

புதிய ஏற்பாடானது ஆராதனைக்கான அடிப்படை மாதிரி ஒன்றை நமக்குக் கொடுக்கிறது, ஆனால் பல விவரங்கள் நமது முடிவுக்கு விட்டு விடப்பட்டுள்ளன. ஆண்டுகளினூடே, சபைகள், வேத வசனங்களின்

வேண்டுகோள்களை நிறைவேற்றுவதற்குத் தங்களுக்குப் பொருத்தமான அணுகுமுறையை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளன. இதில் தவறு எதுவும் இருப்பதில்லை, ஆனால் நாம் தேவனிடமிருந்து கையளிக்கப்பட்டது (தெய்வீக மாதிரி) மற்றும் மனிதரிடமிருந்து கையளிக்கப்பட்டது (தெய்வீக மாதிரியைச் செயல்படுத்துவதற்கான நமது செய்முறை) ஆகியவற்றிற்கு இடையில் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த கவனம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்.⁸

எனது குடும்பத்தார், ஒக்லஹாமாவிலுள்ள மஸ்கோஜீ என்ற இடத்தின் மேற்குப்பகுதி கிறிஸ்துவின் சபையில் ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்த போது, நாங்கள் சார்லஸ் கெல்லி என்ற பெயர்கொண்ட பாடல் நடத்துனரைக் கொண்டிருந்தோம், இவர் சில வேளைகளில் ஆராதனை வரிசை முறைமையை மாற்றுவதுண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, நாங்கள் கர்த்தருடைய பந்தியில் ஆராதனையின் தொடக்கத்திலோ அல்லது கடைசியிலோ பங்கேற்பதுண்டு. அவ்வப்போது அவர், கர்த்தருடைய பந்திக்குப்பின் உடனடியாகக் காணிக்கை வழங்குதல் என்ற வழக்கத்திற்கு மாறாக காணிக்கை கொடுத்தலைக் கர்த்தருடைய பந்தி நடத்தும் நேரத்திலிருந்து மாறுபட்ட ஒரு நேரத்தில் நடத்துவதுண்டு.⁹ ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலைவேளையில், கர்த்தருடைய பந்திக்குப் பின்பு காணிக்கை சேகரித்தல் நடைபெறாதபடியால், பார்வையாளர்களில் ஒரு பெண்மணி தாவி எழுந்து ஆராதனையில் இருந்து துரிதமாய் வெளியேறினார். அந்தப் பெண்மணி கட்டிடத்தை விட்டுச் செல்லுகையில், அந்தப் பெரிய அறையில் இருந்த ஒரு மனிதரிடத்தில், “நான் வந்து சேர்ந்த இந்தக் குழு எப்படிப்பட்டது?” என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கூறினார். அந்தப் பெண்மணி, “வசனரீதியான ஆராதனை வரிசைமுறை ஒன்றுள்ளது”¹⁰ என்றும் அதிலிருந்து விலகுதல் எதுவும் “வசனரீதியற்றது” என்றும் நம்பினார் என்பது உறுதி.

இந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளை நான் மிகையாக வலியுறுத்தம் செய்ய முடியாது: தேவனுடைய கட்டளைகளுக்கும் மனிதருடைய பாரம்பரியங்களுக்கும் இடையில் வித்தியாசம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது இன்றியமையாததாக உள்ளது; மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நமது பாரம்பரியங்களை மற்றவர்கள்மீது திணித்துக் கட்டுவிப்பது தவறானதாக உள்ளது. இதுவரை கூறப்பட்டுள்ளவற்றை நாம் ஒப்புக் கொள்கின்றோம் என்ற யூகத்தில், [இப்போது] “நாம் தேவனுடைய கட்டளைகளையும் மனிதர்களுடைய பாரம்பரியங்களையும் எவ்வாறு வித்தியாசப்படுத்துகின்றோம்?” என்பது மிகவும் முக்கியமான கேள்வியாக உள்ளது.

பாரம்பரியங்கள் மற்றும் கட்டளைகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் வித்தியாசம் ஏற்படுத்துதல்

அதிகம் அதிகமாக, “பாரம்பரியமானது” என்ற வார்த்தை - ஆகவே அது பழையதும் காலம் கடந்ததுமாக, சிறிதளவே அல்லது முக்கியத்துவமே இல்லாததாக, மற்றும் விதிவிலக்குடன் புறம்பே தள்ளப்படலாம் என்ற மறைமுகக் குறிப்புடன் சற்றுக்காலமே நம்மைச் சுற்றியுள்ள விஷயங்களுக்கு நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். எடுத்துக்

காட்டாக, “பாரம்பரியமான குடும்பம்”¹¹ (அதாவது, தந்தை, தாய் மற்றும் அவர்களின் பிள்ளைகள் அடங்கியது) என்ற சொற்றொடரானது சிறுமைப் படுத்தும் பாணியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை நான் கேள்விப்பட்டு இருக்கின்றேன். வேதாகமத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கு, “இந்த ஏற்பாடு எவ்வளவு காலமாக இருந்துள்ளது?” என்பதல்ல ஆனால் “இது பரலோகத்திலிருந்து வந்ததா அல்லது மனிதர்களிடமிருந்து வந்ததா?” என்பதே முக்கியமான கேள்வியாக உள்ளது (மத். 21:25).

கர்த்தருடைய சபையின் உண்மை மிகுந்த/விசுவாசம் மிகுந்த குழுமங்கள் “பாரம்பரியமான சபைகள்” என்று நம்பிக்கையிழந்த நிலையில் குறிப்பிடப்படுவதையும், அவர்கள் விசுவாசிப்பதும் நடைமுறைப் படுத்துவதும் “பாரம்பரிய நிலைப்பாடு” என்று ஒதுக்கப்படுவதையும் நான் கேள்விப்படும்போது, மனச்சோர்வடைகின்றேன். இந்தப் பெயர்ப்பட்டிகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்றவர்கள் இந்த சபைகள் செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் “பாரம்பரியமானது” என்று முத்திரையிட்டு - விசுவாச விஷயத்தில் அவர்கள் செய்கின்றவைகள் மற்றும் முடிவு செய்யும் விஷயத்தில் அவர்கள் செய்கின்றவைகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் சிறிதளவே வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துகின்றார்கள்.

கடந்த காலத்தில் சபையைப் பாழாக்கியிருந்த ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும் ஒன்றுகூட்டிக் குவித்து, அவை யாவும் கருத்துக்கள் பற்றிய விஷயம் மட்டுமே என்றும் தனிச்சிறப்பற்றவை என்றும் விரிவுரையாளர்கள் உரைத்ததை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், சில முரண்பாடுகள் தேவையற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன, ஆனால் சபையானது போராடியிருக்கின்ற ஒவ்வொரு கேள்வியையும் விலக்கிவிடுதல் நியாயமானதா? ஆதி சபையைப் பயமுறுத்திய யூத்தவம் மற்றும் மறையியல் ஞானம் ஆகியவற்றின் பிரச்சனைகளை இவ்விதமாய்க் குறைப்பதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள் முயற்சி செய்திருந்தால், ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் எவ்வாறு பதில்செயல் செய்திருப்பார்கள்?

நாம் பின்வருவதை ஒப்புக்கொள்வோமாக: மனிதரால் ஏற்படுத்தப் படுகிற பாரம்பரியம் மற்றவர்களைக் கட்டுவிக்கும்போது மோசமானதாக உள்ளது. நாம் எந்த ஒரு நம்பிக்கையையும் அல்லது நடைமுறையையும், அது காலங்கடந்ததால் விரிவுபட்டிருப்பதால் மாத்திரமே, தாமதமாக அதைப் “பாரம்பரியமானது” என்று வகைப்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்வோமாக.

முன்னதாக நான், மிகவும் முக்கியமான கேள்வியானது, தேவனுடைய கட்டளைகள் மற்றும் மனிதர்களின் பாரம்பரியங்கள் ஆகியவற்றிற்கு கிடையில் வித்தியாசம் ஏற்படுத்துதல் எவ்வாறு என்பது பற்றியது என்று கூறினேன். அந்தக் கேள்விக்கான பதில் உங்களுக்குத் தெரியும், அது இந்தப் பிரச்சங்கத்தில் பலமுறைகள் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது: நாம் விசுவாசிக்கின்ற, போதிக்கின்ற மற்றும் செய்கின்ற ஒவ்வொரு விஷயமும், வேதவசனங்கள் போதிக்கின்றவற்றின் வெளிச்சத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டும். “இதை நாம் எப்போதும் எப்படிச் செய்துள்ளோம்?” என்பது கேள்வியல்ல. “நாம் இதை எப்படிச் செய்ய விரும்புவோம்?”

என்பதும் நிச்சயமாகக் கேள்வியில்ல. “தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அவரது சித்தத்தில் அவர் போதிப்பது என்ன?” என்பதே கேள்வியாக உள்ளது (அப். 17:11ஐக் காணவும்). நாம் இயேசுவின் சொற்றொடரமைப்பைக் கடன் வாங்குவோமாக (மத். 21:25): ஒரு உபதேசம் அல்லது செயல்முறையானது “பரலோகத்தில் இருந்து வந்தது” என்றால், அது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரையும் கட்டுவிப்பதாக உள்ளது. அது “மனிதர்களிடத்தில் இருந்து வந்தது” என்றால், நாம் அதை மற்றவர்கள்மீது கட்டுவிக்கும் குற்ற உணர்வுள்ளவர்களாய் இருக்கக்கூடாது.

இந்தப் பதிலைக் கொடுப்பதில் நான், எது “பாரம்பரியமானது” மற்றும் “எது பாரம்பரியமல்லாதது” என்பது பற்றிய ஒவ்வொரு வழக்கையும் தீர்த்து வைத்துள்ளேனா? கேட்கப்படக்கூடிய கேள்வி ஒவ்வொன்றுக்கும் நான் பதில் அளித்துள்ளேனா? இல்லை மற்றும் இல்லை. புறக்கோடிகளைத் தவிர்க்கும்படி கிறிஸ்தவர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தலே எனது நோக்கமாக இருந்துள்ளது. நமது பாரம்பரியங்களை, நாம் எவ்வளவுதான் விரும்பினவைகளாய் இருந்தாலும் அவைகளை மற்றவர்கள் கைக் கொள்ளாது இருப்பதற்காக அவர்களைக் கண்டனம் பண்ணாதிருப்போமாக. அதே வேளையில், எந்த ஒரு போதனையையும் அல்லது நடைமுறையையும், அது பல ஆண்டுகளாக இருந்துள்ளது என்பதற்காக அது “பாரம்பரியமானது” என்று நாம் ஒருக்காலும் ஒதுக்கிவிடாது இருப்போமாக. புதிய ஏற்பாடு பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்துள்ளதே. மதரீதியான எந்த ஒரு போதனை அல்லது நடைமுறையையும் ஏற்றுக் கொள்ளவோ அல்லது புறக்கணிக்கவோ நாம் தேவனுடைய வசனத்தையே நமது தர அளவையாக ஏற்படுத்த முடிவு செய்வோமாக.

நீண்ட காலத்திற்கு முன்பாகவே, யோசுவா தேவனுடைய மக்களுக்கு தேவனிடத்திலிருந்து இந்தச் செய்தியைக் கொடுத்திருந்தார்: “என் தாசனாகிய மோசே உனக்குக் கற்பித்த நியாயப்பிரமாணத்தின் படியெல்லாம் செய்யக் கவனமாயிருக்க மாத்திரம் மிகவும் பலங்கொண்டு திடமனதாயிரு; நீ போகும் இடமெல்லாம் புத்திமானாய் நடந்துகொள்ளும் படிக்கு, அதை விட்டு வலது இடதுபுறம் விலகாதிருப்பாயாக” (யோசு. 1:7; 23:6ஐயும் காணவும்). தேவன் கட்டியிராததை நாம் கட்டும்படிக்கு “வலது புறம்” திரும்பவும், தேவன் (தாம் வெளிப்படுத்திய சித்தத்தில்) கட்டுவித்திருப்பதை கட்டவிழ்க்கும்படிக்கு “இடது புறம்” திரும்பவும் நாம் நினைக்கலாம். இந்த இருபுறக்கோடிகளையுமே தவிர்க்கும்படி நாம் நம் இருதயங்களை அமைப்போமாக. நாம், இயேசுவின் புதிய ஏற்பாட்டின் போதனையின்படி “எல்லாவற்றையும்” செய்வதற்குத் தீர்மானிப்போமாக!

அந்தச் சிந்தனையை நாம் முடிக்க முடியும் - ஆனால் கிறிஸ்து தமது கலந்துரையாடலை இன்னும் முடிக்கவில்லை. அவர் மனிதர்களின் பாரம்பரியங்கள் பற்றிக் குறைந்தது இன்னும் ஒரு கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். இந்த சத்தியம் அவ்வளவு தெளிவாக இல்லையென்றாலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே உள்ளது. இது முந்திய இரண்டு கோட்பாடுகளைப் போலவே - ஒருவேளை அவற்றைவிட அதிகமாகவே - அதிகமாக ஆத்தும் ஆராய்வை வேண்டுகிறது.

**ஒரு பாரம்பரியமானது அளவுக்குமீறிய
முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது
மோசமானதாகிறது (மத். 15:10-20; மாற். 7:14-23)**

இயேசு மற்றும் பரிசேயர்களுக்கிடையில் நடந்த இந்தக் கருத்துப் பரிமாற்றம் தனிப்பட்டதாக இருக்கவில்லை. கடின இருதயம் கொண்ட தலைவர்களுக்கு முன்பாக, கிறிஸ்து தம்மையும் தமது சீஷர்களையும் தற்காத்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் எதுவும் கொண்டிருந்ததில்லை, ஆனால் தமது உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு ஒரு விளக்கம் தகுதியானது என்று அவர் நினைத்தார். எழுப்பப்பட்ட அஸ்திபாரமான பிரச்சனையின்மீது அவர் பிரசங்கித்த பிரசங்கத்தை மாற்கு ஒரே ஒரு வசனத்தில் செறிவுபடக் கூறினார்:

பின்பு அவர் ஜனங்களெல்லாரையும் வரவழைத்து அவர்களை நோக்கி: “நீங்கள் எல்லாரும் எனக்குச் செவிகொடுத்து உணருங்கள். மனுஷனுக்குப் புறம்பே இருந்து அவனுக்குள்ளே போகிறதொன்றும் அவனைத் தீட்டுப்படுத்த மாட்டாது; அவன் உள்ளத்திலிருந்து புறப்படுகிறவைகளே அவனைத் தீட்டுப்படுத்தும்...” என்றார் (மாற். 7:14, 15).

மற்ற விஷயங்களுடன், ஒவ்வொரு உணவுக்கு முன்னதாகவும் கழுவுதல் என்பது பற்றி மனிதரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்குமுறைகள் தர்க்கப் பொருத்தமற்றது என்று இயேசு போதித்தார். உண்மையில் கழுவப்படாத கைகளுடன்¹² உண்ணப்பட்ட உணவு உட்பட, ஒரு நபருக்குள்ளாகச் செல்லுகிற எதுவும் அவனைத் தீட்டுப்படுத்துவதில்லை (மத். 15:20ஆ). மாறாக, ஒருவரிடமிருந்து வெளிவருகிறதினால் ஒருவர் - அதாவது, அந்தத் தனிநபரின் வார்த்தைகள் மற்றும் செய்கைகளினால் ஒருவர் - தீட்டுப்பட முடியும்.

கிறிஸ்துவின் கூற்று, சடங்காச்சாரமான கழுவுதல்கள் பற்றிய உடனடியான கேள்விக்கு அப்பாலும் மறைமுகமான கருத்துக் கொண்டிருந்தது. இயேசு கூறியவற்றில் இருந்து மாற்கு ஒரு முடிவைக் குறிப்பிட்டார்: “இவ்விதமாக அவர் எல்லா உணவும் சுத்தமானது என்று அறிவித்தார்”¹³ (மாற். 7:19ஆ). நம்மில், புதிய ஏற்பாட்டின் போதனைக்குப் பழக்கமாகியுள்ளவர்களுக்கு, கர்த்தரின் இந்த அடிப்படைக் கூறள்ள வார்த்தைகள் அவரது உரையைக் கேட்டவர்களுக்கு எப்படி ஒலித்திருக்கும் என்று புரிந்து மதித்தல் கடினமானதாக உள்ளது. யூதர்கள் எதை உண்ணலாம் எதை உண்ணக்கூடாது என்பது பற்றிய நியாயப்பிரமாணத்தின் அறிவுறுத்தல் (லேவி. 11) அவர்களின் பிறப்பிலிருந்தே அவர்களின் மனங்களில் பதிக்கப்பட்டிருந்தது (அப். 10:14ஐக் காணவும்). கிறிஸ்து தமது சீஷர்களுடன் தனிமையில் இருந்தபோது, பேதுரு அவரிடம் “இந்த உவமையை எங்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும்” (மத். 15:15) என்று கேட்கும் அளவுக்கு, அவரது வார்த்தைகள் திகைப்பூட்டுவைகளாய் இருந்தன. “உவமை” என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடானது, இந்தக் கூற்று

நிச்சயமாகவே நேர்ப்பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளப்படக் கூடாது என்று நினைத்ததைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது!¹⁴

இயேசு, “நீங்களும் இவ்வளவு உணர்வில்லாதவர்களா?” என்று கேட்கையில் (மாற். 7:18அ) அவர் அநேகமாகத் தமது தலையை உலுக்கியிருப்பார். கூட்டத்தார் புரிந்துகொள்ளத் தவறியது பற்றி அவர் திகைப்படையவில்லை, ஆனால் அவர் தமது அப்போஸ்தலர்கள் மாபெரும் உட்கண்ணோக்குக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று நம்பியிருந்தார் என்பது உறுதி. இருந்தபோதிலும், அவர் பொறுமையாக [பின்வருமாறு] விளக்கினார்: “புறம்பேயிருந்து மனுஷனுக்குள்ளே போகிறதொன்றும் அவனைத் தீட்டுப் படுத்தமாட்டாதென்று நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வில்லையா? அது அவன் இருதயத்தில் போகாமல் வயிற்றிலே போகிறது; அதிலிருந்து ... நீங்கிப் போகிறது” (மாற். 7:18ஆ, 19அ). வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், உண்ணுதல் மற்றும் கழித்தல் ஆகியவை மனிதனின் ஒழுக்கத் தகுதியைக் குறித்து ஏதொன்றும் செய்யாத இயற்கையான செயல்முறையொன்றின் பாகமாக உள்ளன.

எச்சரிக்கையின் ஒரு வார்த்தை இங்கு முறையானதாக உள்ளது. R. C. ஃபோஸ்டர் அவர்கள், “போதைதரும் மதுபானம் அல்லது எவ்வகையான விஷம் போன்ற சுய அழிவுள்ள விஷயங்களுக்கு இந்தக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்தல் என்பது முற்றிலும் தெரிந்தே தவறு செய்கிறதாயிருக்கும்” என்று எழுதினார்.¹⁵ வாய்க்குள் செல்லுகிற சில பொருட்கள் தீமை செய்கின்றவைகளாய் இருக்கக்கூடும். சிறுபிள்ளைகளிடத்தில் பெற்றோர்கள், “அதை உன் வாயை விட்டு எடு!” என்று எவ்வளவு அடிக்கடி கூறுகின்றார்கள். உடலானது “தேவனுடைய ஆலயமாக” உள்ளது (1 கொரி. 3:16, 17; 6:19); அந்த ஆலயத்திற்குத் தீமை விளைவிக்கக் கூடிய எதுவும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். ஆயினும், கிறிஸ்து மிகவும் தீமை நிறைந்த சாத்தியக்கூறுள்ளதைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருக்கவில்லை; யூதர்கள் “தீட்டானது” என்று கருதிய [ஆனால்] போஷிக்கும், நலமிக்க உணவைப் பற்றியே அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

அவர் தமது விளக்கங்களைத் தொடர்ந்தார்:

மனுஷனுக்குள்ளே இருந்து புறப்படுகிறதே மனுஷனைத் தீட்டுப் படுத்தும், எப்படியெனில், மனுஷருடைய இருதயத்திற்குள்ளிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், கொலைபாதகங்களும், களவுகளும், பொருளாசைகளும், துஷ்டத்தனங்களும், கபடும், காமவிகாரமும், வன்கண்ணும், தூஷணமும், பெருமையும், மதிக்கேடும் புறப்பட்டுவரும். பொல்லாங்கானவைகளாகிய இவைகளெல்லாம் உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும் (மாற். 7:20-23).

இது அன்று ஒரு இருதயத்தின் பிரச்சனையாயிருந்தது

பட்டியலிடப்பட்டுள்ள “பொல்லாங்கானவைகளைக்” குறித்து அதிகமாகக் கூறப்பட முடியும், ஆனால் நான் “இருதயம்” என்ற வார்த்தை

யின்மீது கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன். இந்த வரலாறு முழுவதிலும் இயேசு, இருதயத்தின் பிரச்சனையே பரிசேயர்களின் பிரச்சனையாக இருந்தது என்று வலியுறுத்தினார். இதற்கு முன்னதாக, அவர் இப்படிப்பட்ட கூற்று ஒன்றைக் கூறியிருந்தார், ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களில் இருந்து தேவனை ஆராதிக்கவில்லை (மத். 15:8; மாற். 7:6). அவர்களின் கவனம் மனிதனுக்குள் செல்லுகின்ற புறம்பானவற்றின்மீது இருந்தது, ஆனால் அவர்கள் உள்ளானவற்றின்மீது - நல்லது மற்றும் பொல்லாதது ஆகியவற்றின் ஆதாரமூலமாகிய இருதயத்தின்மீது - கவனம் செலுத்தியிருக்க வேண்டும் என்றே இங்கு அவர் உண்மையில் கூறினார்.

இது, ஒரு பாரம்பரியம் மோசமானதா அல்லவா என்று தீர்மானிக்கின்ற மூன்றாவது கோட்பாடு ஒன்றைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கிறது: ஒரு பாரம்பரியமானது அளவுக்குமீறிய முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது அது மோசமானதாயிருக்கிறது - அது ஒரு முறுக்கப்பட்ட ஆவிக்குரிய வலியுறுத்தத்தைக் கொடுக்கும் போதோ அல்லது அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற நமது தீர்மானமானது தேவனுடைய கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படிவதற்கான நமது அக்கறையின்மேல் நிழலிடும்போதோ - மோசமானதாகிறது. பரிசேயர்கள் தங்கள் பாரம்பரியங்களைக் கொண்டு உணர்வுகளை ஆட்டிப் படைத்த செயலானது அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளையைப் புறக்கணிக்கக் காரணமாயிற்று என்று இயேசு கூறினார் (மாற். 7:8).

இது இன்று ஒரு இருதயத்தின் பிரச்சனையாயிருக்கிறதா?

முன்பே கூறியபடி, பாரம்பரியத்திற்கு அளவுக்குமீறிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கும் அக்கறையானது, ஒரு பாரம்பரியம் மோசமானதாக உள்ளதா அல்லவா என்று தீர்மானிக்கின்ற பிற கோட்பாடுகளை விட அதிக நுட்பம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. சோதனையானது புறநிலைக்குரியதாக இருப்பதை விட அதிகமாக அகநிலைக்குரியதாக உள்ளது; இருந்த போதிலும், இது முக்கியமானதாக உள்ளது. இந்த மூன்றாவது அபாயமானது நாம் கலந்துரையாடியுள்ள மற்ற இரண்டை விட பல வகையில் அல்லது மிக அதிகமாக வலையில் அகப்படுத்தலாம். நீங்களும் நானும் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குப் பதிலீடாகப் பாரம்பரியங்களை வைத்திருக்க மாட்டோம். நமது பாரம்பரியங்களைக் கைக்கொள்ளவில்லை என்று மற்ற மக்களை நாம் கண்டனம் செய்யாமலிருக்கலாம். ஆயினும் மக்கள் கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருக்கும்போது, நமது பாரம்பரியங்களை நாம் செய்வதை விட அதிகமாக மக்கள் புறக்கணிக்கும்போது நாம் அதிக கலவரம் அடையும் அளவுக்கு நமது பாரம்பரியங்கள் நமக்கு அதிகம் முக்கியமானவைகள் என்பது இன்னமும் சாத்தியமானதாகவே உள்ளது.

நீங்கள் தலையை அசைத்து, “மக்கள் அதுபோன்றே இருக்கின்றார்கள்” என்று சிந்திக்கின்றீர்களா? ஒரு எச்சரிக்கை வார்த்தை பின்வருமாறு: இது மற்றவர்களுக்கு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய ஒரு கொள்கையாக இருப்பதில்லை. இது சுயத்திற்கு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய ஒரு கொள்கையாக உள்ளது. என்னால் இன்னொரு மனிதரின் இருதயத்தை

அறிய முடியாது. ஒரு மனிதரின் பாரம்பரியங்கள் அவருக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக உள்ளன என்று நான் நினைக்கலாம், ஆனால் அதை நான் அறிய முடியாது. இரண்டு தனிநபர்கள் மிகச் சரியாக ஒரே விதமான பாரம்பரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கக் கூடும், அவர்களில் ஒருவர் சரியான எண்ணநோக்குடனும் இன்னொருவர் கோணலான எண்ணநோக்குடனும் அதைக் கடைப்பிடிக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தில் நாம் மற்றவர்களைத் தீர்ப்பிடுதலின் குற்ற உணர்வைக் கொண்டிராதிருப்போமாக (மத். 7:1, 2; ரோமர் 2:1); நாம் ஒவ்வொருவரும் தன்னைத் தானே தீர்ப்பிடுவோமாக.

முடிவுரை

பாரம்பரியம் பற்றிய இயேசுவின் போதனை பற்றிய நமது கலந்துரையாடலை நாம் முடிக்கும் இவ்வேளையில், கடந்த காலத்தில் கூறப்பட்ட ஏவுதல் பெற்றிராத கொள்கை வாசகம் ஒன்று சிந்தைக்கு வருகிறது: “விசுவாச விஷயங்களில் ஒருமைப்பாடு; கருத்து விஷயங்களில் சுதந்திரம்; எல்லா விஷயங்களிலும் ஈகை (அல்லது அன்பு).” [ஆங்கிலத்தில் இது இன்னும் செயல்வலிவாக உள்ளது: “In matters of faith, unity; in matters of opinion, liberty; in all things, charity (or love).”] இந்தக் கொள்கையின் மூன்று பகுதிகள் மதரீதியாக நாம் என்ன செய்கின்றோம் அல்லது போதிக்கின்றோம் என்பது பற்றி நாம் கேட்கத் தேவையான மூன்று கேள்விகளைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கின்றன.

“விசுவாச விஷயங்களில் ஒருமைப்பாடு.” “விசுவாச விஷயம்” என்பது தேவன் தமது வசனத்தில் பேசியுள்ளவற்றைப் பற்றியதாக உள்ளது (ரோமர் 10:17). இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில், நாம் ஒருமைப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும் (1 கொரி. 1:10). இது நாம் கேட்க வேண்டிய முதல் கேள்வியைக் கருத்தாக தெரிவிக்கிறது: “நான் செய்கின்ற அல்லது போதிக்கின்ற விஷயத்திற்கு வேதாகம ரீதியான அதிகாரத்துவத்தை நான் கொண்டுள்ளேனா?” எந்த ஒரு நடைமுறையையும் பற்றி, “இது எவ்வளவு காலமாக இவ்வாறு செய்யப்பட்டு வருகிறது?” என்பதல்ல ஆனால் “இது எங்கு தொடக்கம் பெற்றது?” என்பதே முக்கியமான கேள்வியாக உள்ளது.

“கருத்து விஷயங்களில் சுதந்திரம்.” “கருத்து விஷயம்” என்பது தேவன் தமது வசனத்தில் பேசியிராதவற்றைப் பற்றியதாக உள்ளது. இது தனிப்பட்ட முடிவு செய்தலை உள்ளடக்குகிறது. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில், நாம் நமது கருத்துக்களைப் பிறர்மீது திணித்து கட்டுவிக்கக்கூடாது. “சுதந்திரம்” என்பது கவனிப்பு வார்த்தையாக உள்ளது.¹⁶ இது நிலையான இருதய - தேடுதலுக்கு அழைக்கிறது: “ஒரு கட்டளையைச் செயல்படுத்துவதற்கான நடைமுறைக்கு உகந்த வழியானது, காலத்தின் காரணத்தினால், அந்தக் கட்டளையைப் போன்ற அதே தனிச்சிறப்பான முக்கியத்துவத்தை எனது சிந்தையில் எடுத்துக் கொண்டுள்ளதா?”

“எல்லா விஷயங்களிலும் ஈகை (அல்லது அன்பு).” சககிறிஸ்தவர்கள் முடிவு செய்யும் விஷயங்களில் நம்முடன் கருத்து வேறுபடும்போது, நாம்

இன்னமும் அவர்கள்மீது அன்புகூர வேண்டும் (யோவா. 13:35; ரோமர் 12:10). இந்த அடிப்படைக் கொள்கை புறக்கணிக்கப்பட்டதால், சகோதரர்கள் அந்நியப்பட்டுள்ளார்கள், சபைகள் பிரிவுபட்டுள்ளன. ஒவ்வொருவரும் பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டியதாக உள்ளது: “வேத வசனங்களை மீறாத மற்றும் சட்டம் என்ற வகையில் கட்டுவிக்காத தீங்கற்ற பாரம்பரியங்களைக் குறித்து நான் கிறிஸ்துவின் ஆவியைக் கொண்டுள்ளேனா?” “நாம் எப்போதுமே இவ்வாறுதான் செய்திருக்கின்றோம்” என்பதால் மட்டும் சிலவற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில்தான் செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவது மதியீனமானதாக உள்ளது. [அதுபோலவே] மாறுபட்டு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே விஷயங்களை வேறுமாதிரி செய்ய வலியுறுத்துதலும் சமஅளவுக்கு மதியீனமானதாக உள்ளது.¹⁷ கருத்து விஷயங்களில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கும்போது, அன்பு, அக்கறை, மற்றும் கூருணர்வு என்பவைகளே நாளின் ஒழுங்குமுறையாக உள்ளது.

பாரம்பரியங்கள் பற்றிய பாடக்கருத்து சிக்கலானதாக உள்ளது. அடிப்படைக் கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தல் என்பது கடினமானதாக இருப்பதில்லை, ஆனால் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதுதான் கடினமானதாக உள்ளது. ஆகையால், இந்தப் பாடக்கருத்து முக்கியமற்றது என்றோ அல்லது மத்தேயு 15 மற்றும் மாற்கு 7ல் இயேசுவால் போதிக்கப்பட்ட கொள்கைகளைப் புரிந்துகொண்டு அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிய நாம் முயற்சி செய்யத் தேவையில்லை என்றோ இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. மாறாக, எவ்வொருவரும் எல்லாப் பதில்களையும் கொண்டுள்ளதாக உரிமைகோருமளவுக்குத் தைரியம் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்பதையே இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. இது, நாம் படிக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும், மறுபடியும் படிக்க வேண்டும் மற்றும் எழுகின்ற ஒவ்வொரு “பிரச்சனையை” பற்றியும் மேலும் படிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றே அர்த்தப்படுகிறது. இது, நம் யாவரும் ஒருவர் மற்றவரிடத்தில் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுகிறது (எபே. 4:2).

பாரம்பரியங்கள் பற்றிய பாடக்கருத்தைப் போன்று ஒவ்வொரு தலைப்பும் கடினமானதாக இருக்கவில்லை என்பதற்காக நான் நன்றி நிறைந்தவனாக இருக்கின்றேன். எடுத்துக்காட்டாக, பாவத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்படுதல் என்ற விஷயத்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். அந்த வழியைக் கர்த்தர் மிகவும் தெளிவாக்கியிருப்பது ஆச்சரியமானதல்லவா? இயேசு நம்மீது அன்புகூர்ந்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார் (யோவா. 3:16; 1 கொரி. 15:1-3), இப்பொழுது நாம் அன்புடன் கீழ்ப்படிவதின் மூலம் பதில்செயல் செய்வது தேவையாயிருக்கிறது (யோவா. 3:16; மாற். 16:16; அப். 22:16). பாரம்பரியங்கள் பற்றி நாம் எல்லா விடைகளையும் கொண்டிராது இருக்கலாம், ஆனால் நாம் மிகவும் முக்கியமான கேள்விக்குப் பதிலைக் கொண்டுள்ளோம்: “இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” (அப். 2:37, 38; 8:36-38; 16:30-33 ஆகியவற்றைப் படிக்கவும்.) பாரம்பரியங்களைப் பற்றிய கேள்விகளுடன் நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் போராடிக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் அவருடைய சித்தத்தின் படி செய்வதற்கு அடுத்த கணம் காத்திருக்க நீங்கள் துணியாதீர்கள். நீங்கள்

அவருக்குக் கீழ்ப்படிவது அவசியமென்றால், அதை இப்போதே செய்யுங்கள்!

குறிப்புகள்

¹நீங்கள் முந்திய பிரசங்கத்திற்குத் திரும்பி, “எப்பொழுது ஒரு பாரம்பரியம் மோசமானதாக இருக்கிறது” என்ற அதன் இரண்டாவது பகுதியை மறுகண்ணோட்டமிட விரும்பலாம். ²முந்திய பிரசங்கத்தில் இருந்தது போலவே, இந்தப் பிரசங்கத்தின் பிரதான தலைப்பில் உள்ள “பாரம்பரியம்” என்ற வார்த்தை மனிதர்களின் பாரம்பரியங்களைக் குறிப்பதாயிருக்கும். ³“Vain” என்ற ஆங்கில வார்த்தை “பெருமை” என்றும் அர்த்தமாகக் கூடும். “வெறுமையான, பயன்ற, மதிப்பற்ற” என்பதே வேதாகமத்தின் சொற்றொடர்களின்படியான அதிகம் பொதுவான அர்த்தமாக உள்ளது. (பிர. 1:14ல் இவ்வார்த்தையின் மாறுபட்ட மாறுபாடு எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனிக்கவும்.) ⁴நான் வாழும் இடத்தில் நிலவுகிற சூழ்நிலையை விவரித்தல் மட்டுமே இதை விளக்கப்படுத்த எனக்குத் தெரிந்த வழியாக உள்ளது. நீங்கள் உலகின் உங்கள் பகுதிக்கு அதிகம் நடைமுறைப்படுத்தப்படக்கூடிய விவரிப்புகளைப் பயன்படுத்தலாம். ⁵நான் குறிப்பிடுகிற மாற்று ஏற்பாடுகள் வேத வசனரீதியற்றவைகள் அல்ல என்பதையும் “இல்லை” என்ற பதிலானது ஒவ்வொரு கேள்விக்குப் பின்பும் புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதையும் எனது உரையைக் கேட்பவர்கள் காண்பார்கள் என்று நான் யூகிக்கின்றேன். ⁶இங்கிலாந்துப் பின்னணியுள்ள சபைகள் இவ்வகையான ஞாயிறு காலை ஆராதனையைக் கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறச்சாத்தியக்கூறு உள்ளது. ⁷இல்லங்களில் ஞாயிறு மாலை ஆராதனையை நடத்துவதில் உள்ள ஞானம் பற்றிச் சிலர் கேள்வி எழுப்பலாம், ஆனால் அந்தக் கேள்வி நடைமுறைக்கு உகந்ததா என்பது பற்றியதுதானே தவிர வேத வசனரீதியானதல்ல. ⁸மூப்பர்கள் தாங்கள் கண்காணிப்புச் செய்யும் சபையின்மீது கொண்டுள்ள பொறுப்பு என்பது இந்தக் கலந்துரையாடலின் ஒரு காரணியாக உள்ளது. அவர்கள் தங்கள் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில், அந்த சபையில் செயல்விளைவை ஏற்படுத்தும் முடிவுகளை எடுக்கின்றார்கள். ஆயினும் அவர்கள், மற்ற சபைகள் தங்கள் முடிவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்படுவதில்லை என்பதை உணர்ந்து அறிய வேண்டும். இது பிராந்திய சபையின் சுயாதீனத்தின் கொள்கையாக இருக்கிறது. விசுவாச விஷயங்கள் மற்றும் கருத்து விஷயங்கள் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் வித்தியாசம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று நான் மீண்டும் ஒருமுறை கூறுகின்றேன். ⁹காத்தருடைய பந்திக்குப் பின்பு காணிக்கை சேகரித்தல் என்பது வசதியானதாக இருப்பினும், காணிக்கை கொடுத்தல் என்பது காத்தருடைய பந்தியின் பாகம் அல்ல என்பதை மக்கள் உணர்ந்தறிவது அவசியம் என்பதே அவரது தர்க்கமாக இருந்தது. ¹⁰அந்தப் பெண்மணி எதிர்பார்த்த வேளையில் நாங்கள் காணிக்கை கொடுத்தல் பகுதியை நடத்தாதபடியால், அவர், நாங்கள் “ஆராதனையின் செயல்பாடுகளில்” ஒன்றை (காணிக்கை கொடுத்தலை) நீக்கிப்போட்டிருந்ததாகவும்கூட எண்ணி இருக்கலாம். ¹¹“பாரம்பரியமான குடும்பம்” என்ற ஏற்பாடு தேவனிடமிருந்து வந்ததாகவும் உள்ளது. ஆகியாகமத்தின் தொடக்க அதிகாரங்களில் இருந்தே காணப்படுவதாகவும் உள்ளது. “பாரம்பரியக் குடும்பம்” என்பது, “ஒருபால், திருமணங்கள்” மற்றும் தேவனுடைய வசனத்திலிருந்து விலகிச் செல்லுதல்களை (“சேர்ந்து வாழும் ஏற்பாடு” எதிர். திருமணம் செய்து கொள்ளாதல் போன்றவற்றை)ப் பரிந்துரைப்பவர்களின்

தாக்குதலின் கீழ் உள்ளது. ¹²கூட்டத்தில் சிறுவர் சிறுமியர் இருந்தால், பிரசங்கத்தின் ஏதாவதொரு வேளையில் நீங்கள், பல தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் உணவு உண்ணும்முன்பு கைகளைக் கழுவ வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவது பற்றி இயேசுவின் வார்த்தைகள் ஒன்றும் குறிப்பிடுவதில்லை என்று வலியுறுத்த விரும்பலாம். தாய்மார்கள் சுத்தத்தைப் பற்றி அக்கறையாய் இருக்கின்றார்கள். இயேசு சடங்காச்சாரம் பற்றிப் பேசினார். ¹³அந்த வேளையில் விஷயம் இதுவாக இருந்தது என்று சீஷர்கள் புரிந்து கொண்டதாக மாற்குவின் வார்த்தைகள் அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. மாற்கு முப்பது அல்லது அதற்குச் சற்று அதிகமான காலத்திற்குப் பின்பு இதை எழுதினார். பின்னோக்கிக் கண்ட ஏவுதல் பெற்ற மனிதர்கள், கிறிஸ்து கூறியவற்றில் இருந்து இந்த சக்தியம் தப்பிக்க முடியாத ஒரு முடிவாக உள்ளது என்று கண்டார்கள். ¹⁴மாற்கு 7:14, 15ன் கருத்துக்களுடன் பேதுரு, அப். நடபடிகள் 10ன் நிகழ்ச்சிகள் வரையிலும் கூடப் போராடிக் கொண்டிருந்தார். ¹⁵R. C. Foster, *Studies in the Life of Christ* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1971), 669. ¹⁶சபையையும் மற்ற கிறிஸ்தவர்களையும் புண்படுத்தும் வகையில் நமது சுயாதீனத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று வேதாகமம் நமக்குப் போதிக்கிறது (1 கொரி. 8:9ஐக் காணவும்), ஆனால் கிறிஸ்தவ சுயாதீனம் பற்றிய ஒரு ஆழமான கலந்துரையாடல் என்பது நாம் இந்த எடுத்துரைப்பில் கூறிமுடிக்கக் கூடியவற்றிற்கு அப்பால் உள்ளது. ¹⁷சில தனிநபர்களும் சபைகளும் - தங்கள் வழிமுறையானது மேன்மையானது என்பதற்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் உள்ளன என்பதால் அல்ல, ஆனால் “பாரம்பரியமான சபை” என்ற வகையில் தாங்கள் கருத்துருக் கொண்டவற்றிற்கு எதிராக புரட்சி செய்கின்றார்கள் என்ற காரணத்தினால் - தங்களால் முடிந்த அளவுக்கு மாறுபட்டவர்களாக இருப்பதென்று தீர்மானித்து இருக்கின்றார்கள் என்பது உறுதி. இது ஆவிக்குரிய வகையில் “விடலைப் பருவ நடக்கையாக” உள்ளது. மாறுபட்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் மாறுபட்டு இருப்பதில் மதிப்பு எதுவும் இருப்பதில்லை.